

J u d i t h. Ah én nem tartozom senkinék —
de uraságod nekem —

B a j s z ö v ő. Csitt! az enyém léssz — tudod e
mi az a' spectabilis szó — a' magnificusság se
babonaság, csak vigyázz mindenemre — már nem
mehetek tovább — majd megmondom egykor a'
többit — most pénzt kell olvasnom. leül.

J u d i t h. Nem tudom higgyek e —

B a j s z ö v ő. felugrik 's a' mellék szobán kikiált.
Hej szakácsné! dolgozdra mehetsz — a' ludat meg
ne öld! mennyi inség!

J u d i t h. Ah kedvesem! térjen magához; a'
mi engemet illet, tán még is öreglegényemhez
megyek —

B a j s z ö v ő. Azt ne tedd kedves! ím ki-
mondhatatlan szeretlek! átkarolja 's a' mellett pénzt
olvas. Tíz, husz, harmincz, negyven.

J u d i t h. Nem! már annyiszor rászedett,
többször nem fog, megbüntetem! el.

B a j s z ö v ő. Még néhány consultatioért tar-
tozik! tovább olvas. Ötven, hatvan — a' kárpit
lefordul.

KISFALUDY KÁROLY.

SZILÁGYI ÉS HAJMÁSI.

A' harczt kitört, a' harczt lefolyt:

Két bajnok úrfiak,

Szilágyi 's Hajmás Sztambulon

Rabságra juttanak.

„Rabság! nehéz láncz! hős karom,
Miért nem vagy te szabadon?“

Csak ebben agg, csak ezt nyögi

Hajmási lánczain;

De társa dall, 's büt édesít

Enyelgő hurjain:

„Ma éve honn vigan valék,

Most rab, lelánczolt martalék“

„Ma születésem' napja van :
 Szép húgom , köztetek.
 És agg apám , és agg anyám
 Nem örvendezhetek.
 Ma éve honn vigan valék :
 Most rab , lelánczolt martalék. “

Czászár leány ezt hallja fenn
 Szép Leila egyedül.
 Szánat sohajt el ajkain ,
 Szemében szánat ül.
 És a' mit lát , és a' mit hall ,
 Ah mind szerelmi vágyra csal.

Az est 's az éj jő , 's álma nincs ,
 Haj ! ébren álmodik.
 Ágyát mosolygó fájdalom
 'S kétes remény vetik.
 Szemérme hű ; de szerelem
 Suttog : szép Leila jer velem.

Mély a' fogólynak lakhelye
 Setét falak között ;
 Fénylő teremből a' leány
 Most abba költözött
 Sugár leány , ah szép leány ,
 Szebb négy világon nincs talán.

„Hitedre azt ha mondanád,
 Hős ifju , hogy szeretsz ,
 Megoldanám e' lánczodat ,
 Kit búsan méregetsz ,
 'S szép honn felé hős karodon
 Mennék veled hű hajadon.

„Ölellek “ hős Szilágyi szól :
 „Oh lány , te égi szem.
 Csak a' mint hozzád hű leszek ,
 Úgy áldjon istenem.
 Szép honnban virrad hajualom ,
 Szép honn felé vár nyúgalom.

Titkon szerződik a' leány
 Arany nyit záradat.
 Kihozza rabság' mélyiből
 Vitézlő ifjakat.
 Ólban három mént váltanak
 'S lovat, lovászt lesujtanak.

Éjfélben és éjfél után
 Olly bús olly néma az ut.
 Két hős közt holdnál a' leány
 Sebes rohanva fut.
 „Atyám, atyám ne várj reám,
 A' szép magyar föld lesz hazám.“

Harminczadon 's vámok között
 Az ifjak mennek át.
 Pogány mez rajtok, nyelvöken
 Hordják pogány' szavát.
 „Hová, havá török vitéz,
 'S te fénysugár, te gyöngé kéz?“

„ Szerencse-kísértők vagyunk,
 Szerencse jár velünk.
 Az egri farkasok közé
 Csatára készülünk.
 Felelnek ők; de Leila fél,
 Remeg, mint parton nyárlevél.

Sztambul felől bús hír repül,
 Zendülnek vámosok;
 De küzdve két ifju halad,
 Utat nyit kardvasok.
 „Végy jó reményt szép hajadon:
 Magyar kar áll őrt pártodon.“

Csaták között a' pálya fogy,
 Még nem fogy a' csata.
 Fölkel a' hirre Vajdaság,
 Jön villogó hada.
 Vajdák utól, Vajdák körül,
 Futással út nem rövidül.

Mint párducz a' két ifju küzd,
 A' villám kard peng
 És, isten úgy akarta, itt
 A' Vajdák estenek.
 Szigetben sírva Leila vár,
 Mint árva fészken kis madár.

Ő sírva így panaszkodik:
 „Egek, mi puszta hely!
 Nagy búmmal e' vadonban ah
 Hová bujdossam el.
 Miattam most a' hős szivek
 Vajdák' vasán elvérzenek.“

„De meghalok hős ifjakért:
 Sírhalom e' határ,
 És síratóim farkasok,
 'S lesz dúló vad madár.
 Atyám, atyám, ne várj reám,
 Bűnért setét föld lesz hazám.“

Siralmi közt a' gyöngye lányt
 Hős ifjak így lelik,
 És gyöngygyé a' köny, a' keserv
 Örömmé változik.
 Mint ifju repkény kerti fán
 Szilágyi' karján csügg a' lány.

Szigetből a' leányt viszik
 Magyar határ felé.
 Zúgó Dunának partjain
 Megy útok fölfelé.
 'S alattok a' vész' mezején
 Tajtékot turva, vág a' mén.

Setéten most Hajmási szól:
 „Itt a' magyar határ.
 Bajtárs, megállj! nem érhet itt
 Török' hatalma már.
 Vijunk meg ketten, 's a' leány
 Azé legyen, ki győz csatán.“

„Nem úgy, vitéz felem, nem úgy“

Szilágyi válaszol.

Van nőd honn, van két szép fiad,

Te meg nem válhatol.“

És sír a' lány: „ah engemet

E' bajvivástok eltemet.“

De Hajmás nem szól, bőszen

Felfordul a' világ.

'S kezdődik a' gyász ütközet:

Magyar magyarra vág.

Két villám így csap össze fenn:

Hajmási eldőlt véresen.

„Sokáig hős lakodban élj

Oh bajtárs boldogúl;

Bűnömmel én itt elveszek;

'S honn nőm, fiam busul.

Szól, 's mint az elzúgott vihar,

Hamvába száll a' büszke kar.

DR. SZÉCHÉNYI
KÖNYV-
TÁR

No. 8.

J. Ender del.

M. Hofmann sc.

Szilágyi és Hajmáshy.

Ott ketten a' haló fölött

Hűséget eskenek,

'S a' rabkötél, a' bús csaták

Örökre fejlenek.

Török virág, magyar kebel:

Ez hő, az rajta hervad el.

VÖRÖSMARTY.

L E Á N Y - B Ú.

Szép lyányka! az estve leszállt 's egyedül
 Jársz itt epekedve 's örömtelenül?
 Nincs szebb honod, mint e' komor sivatag,
 Hol zúgva szakad le a' szirti patak,
 'S a' fülmile' zengzeti' bája helyett,
 Búsan huhog a' bagoly odva felett?
 Nem hallod az éjszaki durva szelet,
 Mint szórja utadra a' hárslevelet?
 Borzadva keres menedéket a' vad,
 'S csörtetve a' bokrot ürébe szalad,
 Mig csendül az óra 's a' föld' pora kél,
 Megnyilnak a' sírok, az élet alél.
 Jer lyányka lakomba vezetlek el én,
 Nem messze fejrlik a' sík' közepén!

